

dum sermone & scriptis sapiens, dum luxuriæ & avaritiæ deditus, & aliis etiam vitiiis inquinatus, non φιλόσοφος, sed φιλόλογος dicendus. Aperi oculos mentis & dispice, qualem habueris Antesignanum, in commendanda paupertate.

Non rarò ingens in animo meo concitata est admiratio, philosophos Gentiles tam strenuos virtutis cultores, cuncta hujus vitæ blandimenta despexisse, solius laudis ac gloriæ studio brevî tamen interituræ, ut vix è Christianorum numero, qui in-

ter eos etiam magis devoti, tam propensi, ad sectandâ virtutem, pro acquirendis bonis cœlestibus, in omnino ævum perduraturis. Verè Antistes ille Hipponensis: Cui non datur in æternum vivere, quid prodest benè vivere, Cui bono, alienum esse à voluptatibus, conficere corpus rigidâ diæta, torquere animum curis in hac vitâ, nî indubia concipienda spes alterius vitæ, ubi virtutis exercitiæ, & bonorum operum merces, constituta est in cœlis.

## EPISTOLA XXV.

*Ad quendam Poliatrum: quomodo Aphor. 79. libr. 4. Hippocratis, si arenosa in urinâ subsidunt, intelligendus, utrum de urinâ in vesicâ retentiâ, vel excretâ.*

**U**m *κρυόζία* sit Mater, admodum fœcunda ad paradoxa parienda, & eò intenta, laudis ac gloriæ stimulis concitata, quomodo leviculis non rarò conjecturis, aliorum Bonorum Authorum etiam rectè sentientium sententia ambigua reddenda, si non penitus evertenda.

Cum tibi gratum fore retuleris, si animi mei cogitata de controversâ Hippocratis libro 4. aphor. 79. interpretatione, in apricum proferrem, cœpi meditari & rem paulo exactius ponderare, si quid in me iudicii, eò propendo, ut statuam, per

verba illa: cui in urinâ sabulosa subsident eum laborare calculo vesicæ, intelligendam urinam excretam, nò in vesicâ retentam.

Et si aphorismus ille non semper congruat cum experienciâ, cum & arenosa in urinâ sint conspicua sæpius, absque ullius calculi in vesicâ præsentia: Utrum autem transmissi Authoris glossæma, dum præter omnium aliorum interpretum, ipsius etiam Galeni commentum, astruit, si sabulosa in vesicâ subsistant, non autem in lotio emissò appareant, sit probandum, ingenuè fateor, *ἴμην*. Etenim cum Hippocrates toto illo libro 4. aphorismorum, de duobus

yy a

in pri-

nprimis agat, (attestante ipſo 1. Heurnio in commentario) de Pharmacia in quovis morbo & omni excretionē, quacunq̄ ratione illa eveniat, si quis omnes illius libri aphorismos perlustret & iusto ponderet iudicio, rem ita se habere, deprehendet, cum ab aphorismo 69. ad finem illius quarti libri per 15. aphorismos, nihil aliud tractetur, quā de morbis vesicæ cognoscendis & finiendis per excretionem urinalem, rationi consonum, cum inter illos aphorismos etiam comprehendatur septuagesimus nonus, cujus in urinā arena subsistunt, quod is haud aliter intelligendus, quā de urinā emissa, ne utiquam in vesicā, subsidente. Et hæc albo calculo, citra præiudicium, sunt notanda.

*Et si vero concedatur; videretur* duobus modis posse interpretari, aut intelligi, de sabulosā materiā in urinā excretā hærente, vel in vesicā subsistēte, si in vesicā diutinam moram trahat, indubium, quin progressu temporis in calculum coalescat, sed hæc interpretatio videtur ab Hippocratis Mentē, perquam aliena, cum in illo aphorismo tradat, cognitionem calculi vesicæ esse deprehendendam ex urinā sabulosā emissa, non retentā. Si retineatur, quis amabō tam Lynceus, tam Argus, cujus oculi, eò penetrare ac perlustrare valeant calculum ibi delitescentem, Sed Author ille in subsidium

adducit auctoritatem Avicennæ, asserentis sedimentum arenolum in urina non facere calculosos, sed reddere à calculo immunes, ex in probare nisus, aphorismum Hippocratis, si sabulosa in urinā subsidunt, intelligendum de iis in vesicā retentis. Istā declarationem velut experientie adversariam (ut alia exempla præmittam) casus Meckelianus in meis observationibus pagina 179: descriptus, luculenter refellit, & falsam ostendit, qui admodum copiosum & quidem colore rufum sabulum, sesquiannuo spacio cum urinā emisit, ex in quidam decepti, metum adesse sabulum putabant, negantes calculi præsentiam. Sed in illius vesicæ, cadavere ab obitu referato, gradior calculus, ovi gallinacei formam & magnitudinem repræsentans, est repertus. Hippocrates tradit: quibus arena in urina subsistunt, eos calculo vesicæ laborare, hoc est, si materie crassior fundum petat, non autem, si arenulæ tenuiores urinæ innatent, aut sedimento commisceantur, aut matulæ parietibus adhærescant, cum illa ceu gravior in fundum descendat, & calculum arguat: Hæ autem velut leviores in urinā volitent, & sæpius citra suspicionem calculi vesicæ appareant. Cum arenulæ illæ adustorum & tartareorum humorum ab Epatis & venarū calidiore dyscrasia progenitorū, solummodo argumentum existant,

nec in

nec in calculum coalescant: non autem calculi in renibus, vel vesicâ producti, indicium præbeant. An non si Hippocratis sententia hoc modo accipienda, velut experientia consentanea, defendenda, præsertim, si etiam Renum calculus subintelligendus, Vix est credibile id Hippocrati fuisse ignotum, quin potius ob consuetum ipsi Laconismum non expressum, vel prout Galenus in commento suspicatur, à primo Librario omissum.

Cum Galeno lingua Græca fuerit vernacula, & ejus, Idiotisr. us ad unguem cognitus, si ulla vel levissima conjectura assequi potuisset, per ipsam intelligendam urinâ in vesicâ subsistentem, ad salvandam aphorismi Hippocratici veritatem sanè non

prætermisisset: Sed in commentario fatetur, errorem in illo aphorismo commissum, duplici ratione, vel quod Hippocrates dimidiam sermonis partem neglexerit, vel quod primus librarius eam omiserit. Sive n. in vesicâ, vel Renibus calculi generentur, unâ cum urinis exeant arenosa. Mihi admirationi, Authorem illum, istû Galeni locum vel nō observasse, vel studiosè occultasse: velut suæ opinioni repugnantem: sed prout oculus, in quem humor illapsus, non clarè videt, ita mens haud dextrè judicat, in quam cadit affectus, obstante *Philosophia* & mente ad paradoxa instigante.

An hæc non sint Rationi admodum consentanea, tuæ discretioni pensanda committo.

## EPISTOLA XXVI.

*Admonitorium contra violenta purgantia.*

**D**E Ichneumone mure Indico Plinius refert, ipsum ob insitam antipathiam cum Crocodilo, in ejus ad littus maris apricantis, & hianterictu dormientis fauces, placidè se insinuare & ventrem perforare, eruptione facta per alvum: haud secus valida purgantium genera citra nauseam & exiguâ dosi ingesta, cum palato grata, ubi de potentia in actû deducta,

violentiam suam exerunt, Naturam turbando & instar carnificis, tormenta admovendo, ut cum serotinâ pœnitentiâ & querelâ ipsi ægri deplorent, se aliorum suadela impulsos, ad præstandum obsequium. Non autem ex Mercurio & antimonio solùm concinnata pharmaca, sed & ex scammonio conflata, haud benigniorem effectum, exerunt. Bonâ fide assero, mihi cognita utriusque sexus exempla, quibus diagridij cû

Y y 3

sulphu-